

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/04-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti Ľudovej banky, a. s., so sídlom v B., zastúpenej advokátom JUDr. R. B., B., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 215/01, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ľudovej banky, a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 215/01 p o r u š e n é b o l o .

2. Ľudovej banke, a. s., n e p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Ľudovej banke, a. s., trovy konania v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet advokáta JUDr. R. B., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 272/04 zo 16. septembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ľudovej banky, a. s., so sídlom v B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 215/01.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala okresnému súdu 4. septembra 2001 žalobu, ktorou sa domáhala „... *uloženia povinnosti žalovanému -Slovenská záručná a rozvojová banka, štátny peňažný ústav (t. č. Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s.) plniť z bankovej záruky na základe záručnej listiny (...) v prospech žalobcu*“.

Podľa sťažovateľky napriek tomu, že „*Od podania žaloby na príslušný súd uplynuli bezmála tri roky (!!!) (...) súd doposiaľ nevykonal ani jeden úkon smerujúci k prejednaniu vecí a k odstráneniu právnej neistoty*“.

Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa pred podaním sťažnosti ústavnému súdu obrátil listom zo 7. februára 2003 na predsedu okresného súdu

so sťažnosťou na postup okresného súdu v predmetnej veci, a podaním zo 4. decembra 2003 žiadal o nariadenie pojednávania, ale k náprave nedošlo.

Sťažovateľka sa domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, súčasne žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 000 Sk a úhradu trov konania.

Predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 3145/03 doručeným ústavnému súdu 28. októbra 2004 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom sa okrem iného uvádza: *„Žaloba bola na súd podaná dňa 4. 9. 2001. Od 1. 1. 2003 bola zákonná sudkyňa preložená na Krajský súd v Bratislave. Žaloba bola dňa 1. 4. 2003 pridelená novému zákonnému sudcovi, ktorý bol presunutý do tohto oddelenia spolu s ďalšími cca 1000 spormi, pričom si mal dovybavovať svojich cca 700 vecí. Takáto zaťaženosť obchodných sudcov je na Okresnom súde Bratislava I obvyklá. Uznesením zo dňa 5. 5. 2004 bol žalobca vyzvaný na odstránenie väd návrhu a to upresnenie petitu návrhu. Dňa 27. 7. 2004 bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý zaplatil až 23. 9. 2004. Dňa 28. 9. 2004 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe. Dňa 19. 10. 2004 bol spis postúpený na Krajský súd v Bratislave podľa § 9 ods. 3 písm. b bod 18 vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku.*

Okresnému súdu je zrejmé, že v konaní vznikol objektívny prietah, avšak značnou mierou sa oň pričínil i žalobca, keď v žalobe uviedol nejasný petit a nezaplatil súdny poplatok.

Preto ponechávame vec na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 8. novembra 2004 sa právny zástupca sťažovateľky vyjadril k stanovisku predsedu okresného súdu, v ktorom poukázal na to, že:

«Porušovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 22. 10. 2004 odôvodňuje spôsobenie prietahov v súdnom konaní vedenom pod spisovou značkou 28 Cb 215/01 preložením zákonnej sudkyne na Krajský súd v Bratislave a súčasne prílišnou zaťaženosťou

obchodných sudcov na Okresnom súde Bratislava I. Zároveň vyjadruje názor, že o dané prietahy sa pričínil i sťažovateľ, keď v žalobe uviedol nejasný petit a nezaplatil súdny poplatok. Porušovateľ však jasne priznáva, že v predmetnom konaní vznikol „objektívny prietah“.

... námietka Okresného súdu Bratislava I spočívajúca v odvolávaní sa na veľký počet nevybavených vecí nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť okresného súdu za prerokovanie vecí a rozhodnutie bez zbytočných prietahov.

V danej súvislosti je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že samotný porušovateľ vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo dňa 22. 10. 2004 existenciu prietahov v namietanom konaní uznal. Okresný súd Bratislava I uznal sťažovateľovu žiadosť o odstránenie prietahov v konaní za dôvodnú aj v odpovedi na urgenciu zo dňa 13. 03. 2003. (...)

Pokiaľ ide o uvedenie nejasného petitu zo strany sťažovateľa, tu treba poznamenať, že porušovateľ využil ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vyzval sťažovateľa na odstránenie väd návrhu na začatie konania. Sťažovateľ vady svojho podania v stanovenej lehote odstránil. Máme za to, že interpretáciou a používaním ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nemožno obmedziť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na prejednanie vecí bez zbytočných prietahov.

Je pravdou, že sťažovateľ zaplatil súdny poplatok až na výzvu porušovateľa. Avšak vzhľadom na to, že sa jednalo o súdny poplatok vo výške 600.000,- Sk, sťažovateľ ho nemohol zaplatiť súčasne s podaním návrhu na začatie konania. Súdny poplatok vo výške 600.00,- Sk je potrebné zaplatiť priamo na účet súdu spolu s uvedením variabilného symbolu, a ten bol sťažovateľovi známy až z predmetnej výzvy porušovateľa na zaplatenie súdneho poplatku zo dňa 27. 07. 2004. Pred týmto dátumom nebolo technicky možné, aby sťažovateľ uvedený súdny poplatok zaplatil. Takéto správanie sťažovateľa nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako konanie spôsobujúce prietahy v súdnom konaní.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vecí.

II.

Ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 28 Cb 215/01 zistil nasledovné:

Sťažovateľka sa žalobným návrhom podaným okresnému súdu 4. septembra 2001 proti žalovanej Slovenskej záručnej a rozvojovej banke, štátnemu peňažnému ústavu (t. č. Slovenskej záručnej a rozvojovej banke, a. s.), domáhala plnenia z bankovej záruky na základe záručnej listiny č. P 003055-96 z 18. novembra 1996.

Dňa 22. februára 2002 bolo okresnému súdu doručené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky pre advokáta JUDr. B.

Dňa 5. mája 2004 okresný súd uznesením č. k. 28 Cb 215/01-72 vyzval sťažovateľku na odstránenie väd podanej žaloby.

Dňa 14. júla 2004 sťažovateľka doručila okresnému súdu doplnenie žaloby.

Dňa 27. júla 2004 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 600 000 Sk a zároveň vyzval žalovanú na vyjadrenie k pripojenej žalobe.

Dňa 23. septembra 2004 sťažovateľka uhradila súdny poplatok.

Dňa 28. septembra 2004 žalovaná doručila okresnému súdu vyjadrenie k žalobe.

Dňa 19. októbra 2004 postúpil okresný súd predmetnú vec vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), a to s poukazom na § 11 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 9 ods. 3 písm. b) bodom 18 OSP v znení platnom v čase podania žaloby.

Od 20. októbra 2004 sa predmetný spis nachádza na krajskom súde, ktorý doručoval vyjadrenie žalovanej právneho zástupcovi sťažovateľky a vyzval žalovanú na vyjadrenie k doplneniu žaloby.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

1. Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu zistil, že pred okresným súdom prebieha konanie o sťažovateľkou uplatnenom nároku na plnenie z bankovej záruky. Z hľadiska prvého kritéria, a to či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že okresný súd prakticky počas celého trvania súdneho konania (3 roky) vo veci nevykonal meritórny úkon (pojednávanie, dokazovanie). Z uvedeného dôvodu zložitosť veci (predmet, skutková a právna povaha sporu) nemohla mať žiadny vplyv na dĺžku konania pred okresným súdom.

2. Ďalším kritériom pri vyhodnocovaní či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom bolo správanie s'ťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. S'ťažovateľka je takmer od začiatku súdneho konania zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, z čoho možno usudzovať, že riešenie jej právnej veci považuje za dôležité, vyžadujúce si odbornú pomoc.

V správaní s'ťažovateľky ústavný súd zistil niekoľko skutočností, na ktoré prihliadal pri posudzovaní, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľka pri podaní žaloby nezaplatila súdny poplatok, čím nespĺnila poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorá jej vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním žaloby. Súdny poplatok za návrh zaplatila 23. septembra 2004 po výzve okresného súdu z 27. júla 2004, t. j. po viac ako 3 rokoch od podania žaloby. S'ťažovateľka počas celej tejto doby nevyvinula žiadnu aktivitu ohľadom splnenia si poplatkovej povinnosti.

Preto ústavný súd neakceptoval argumentáciu s'ťažovateľky, ktorá vo vyjadrení z 3. novembra 2004 uvádza toto: „... vzhľadom na to, že sa jednalo o súdny poplatok vo výške 600.000,- Sk, s'ťažovateľ ho nemohol zaplatiť súčasne s podaním návrhu na začatie konania. Súdny poplatok (...) je potrebné zaplatiť priamo na účet súdu spolu s uvedením variabilného symbolu, a ten bol s'ťažovateľovi známy až z predmetnej výzvy porušovateľa na zaplatenie súdneho poplatku (...) Pred týmto dátumom nebolo technicky možné, aby s'ťažovateľ uvedený súdny poplatok zaplatil.“

Ústavný súd ďalej zistil, že s'ťažovateľka v žalobnom návrhu neuviedla presnú výšku sumy, ktorej zaplatenia ako plnenia z bankovej záruky sa domáhala voči žalovanej, preto ju okresný súd uznesením z 5. mája 2004 vyzval na odstránenie tejto vady. S'ťažovateľka podaním z 13. júla 2004 upravila petit žalobného návrhu. Na to poukazuje aj predseda okresného súdu, keď vo vyjadrení k s'ťažnosti uvádza, že „... v konaní vznikol objektívny

prieťah, avšak značnou mierou sa oň pričínil i žalobca, keď v žalobe uviedol nejasný petit...“.

Ústavný súd pripomína, že v sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu, postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (IV. ÚS 84/04) a tiež, že požiadavka na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa predpísané obsahové a formálne náležitosti (I. ÚS 41/02, I. ÚS 1/01).

Napokon podľa názoru ústavného súdu i podanie žaloby na vecne nepríslušnom súde negatívne ovplyvnilo celkovú dĺžku konania pred okresným súdom, pretože podľa § 9 ods. 3 písm. b) bodu 18 OSP v znení platnom v čase podania žaloby bol na konanie vo veci plnenia z bankovej záruky vecne príslušný krajský súd.

V danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 OSP a vyvíjať všetko úsilie na súčinnosť so súdom tak, aby mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Konanie sťažovateľky nebolo v úplnom súlade s jej právami a povinnosťami ako účastníčky konania, pretože v žalobnom návrhu uviedla nejasný petit, žalobu podala na vecne nepríslušnom súde a nezaplatila súdny poplatok.

Ústavný súd uvedené skutočnosti vyhodnotil tak, že aj samotná sťažovateľka sa podieľala na zbytočných prieťahoch, a jej správanie ako také prispelo k vzniku zbytočných prieťahov.

3. Posledným kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že predmetná vec sa nachádzala na okresnom súde od 4. septembra 2001 do 19. októbra 2004, t. j. viac ako tri roky. Okresný súd sa prvýkrát začal zaoberať spisom sp. zn. 28 Cb 215/01 až po takmer dva a trištvrte roku od podania žaloby, keď 5. mája 2004 vyzval sťažovateľku na odstránenie jej vád.

Všetky úkony, ktoré okresný súd v predmetnej veci počas tohto obdobia vykonal, sú sústredené do časového obdobia piatich mesiacov, ktoré je ukončené postúpením posudzovanej veci podľa § 11 ods. 1 OSP v spojení s § 9 ods. 3 písm. b) bodu 18 OSP platného v čase podania žaloby, podľa ktorého krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa v obchodných veciach bez zreteľa na to, či účastníci záväzkového vzťahu sú podnikatelia, spory zo záväzkových vzťahov z bankovej záruky.

Argumentáciu predsedu okresného súdu spočívajúcu okrem iného v tom, že vec bola *„pridelená novému zákonnému sudcovi, ktorý bol presunutý do tohto oddelenia spolu s ďalšími cca 1000 spormi, pričom si mal dovybavovať svojich cca 700 vecí“*, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 52/99, III. ÚS 56/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 17/03).

Technicko-organizačné problémy štátnych orgánov nemožno podľa názoru ústavného súdu v žiadnom prípade prenášať na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak by to malo mať za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

Okresný súd vo veci samej počas viac ako troch rokov nevykonal ani jediný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v predmetnej veci nachádzala (okrem výzvy na upresnenie a výzvy na zaplatenie súdneho poplatku), a preto

v podstate celé napadnuté konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi. K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale z dôvodu správania s'ťažovateľky a nečinnosti okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na ňom vedené pod sp. zn. 28 Cb 215/01, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd síce zistil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, ale nemohol mu prikázať konať bez zbytočných priet'ahov vzhľadom na to, že okresný súd nie je tým súdom, ktorý je vo veci oprávnený konať a rozhodovať (z dôvodu postúpenia krajskému súdu). A taktiež ústavný súd nemohol prikázať konať bez zbytočných priet'ahov krajskému súdu, pretože s'ťažovateľka označila ako subjekt, voči ktorému s'ťažnosť smeruje, výlučne okresný súd. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, a teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa s'ťažovateľka domáhala v petite s'ťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o s'ťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu s'ťažovateľa.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 500 000 Sk, ktoré odôvodňuje okrem iného aj takto: *„nečinnosť (...) spôsobuje s'ťažovateľovi značnú škodu spočívajúcu v zbytočných nákladoch súvisiacich s evidenciou, správou a tvorbou opravných položiek k takémuto mnohomiliónovému sporu.“*

Podľa názoru ústavného súdu neprichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Ústavný súd primerané finančné zadost'učinenie nepriznal berúc do úvahy skutočnosť, že aj samotná s'ťažovateľka podaním nepresnej žaloby na vecne nepríslušnom súde a nezaplatením súdneho poplatku prispela k vzniku zbytočných priet'ahov v posudzovanom konaní.

K tomuto ústavný súd dodáva, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. V súvislosti s uvedeným ústavný súd považuje za dôležité zdôrazniť aj to, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy s'ťažovateľovi, ktorého s'ťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom s'ťažovateľa na akési odškodnenie za prípadné priet'ahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu, teda nie je autonómnym prvkom ním poskytovanej ochrany, ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo s'ťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 211/03, IV. ÚS 87/04).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody považoval ústavný súd v tomto prípade výrok o porušení základného práva sťažovateľky v spojení s výrokom o úhrade trov konania za dostatočnú ochranu jej základného práva.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. R. B. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 4 534 Sk a k tomu 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 9 342 Sk.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2005